

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **D. T. P. s. r. o.**, zast. JUDr. Jiřím Urbanem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Vodičkova 41, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 9. 2. 2005, č. j. 5 Ca 81/2003 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2003, č. j. 911/2002-O110. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalovaného a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Praha, odboru dopravy, ze dne 30. 7. 2002, č. j. MHMP-77030/2002/DOP-03/R-Mo, kterým byla stěžovateli uložena pokuta za porušení ustanovení § 35 odst. 3 písm. i) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o silniční dopravě); Magistrát hlavního města Praha, odbor dopravy, vyměřil pokutu ve výši 200 000 Kč, kterou žalovaný snížil na částku 100 000 Kč.

V žalobě proti označenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel obsáhle zrekapituloval skutkový stav a uvedl, že podstata spáchaného deliktu podle § 35 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě vyžaduje opakované či opětovné spáchání deliktu, je založena

na protiprávním jednání provozovatele, a není zřejmé, jakého jednání se měl dopustit, když jako provozovatel taxislužby je subjektem odlišným od zaměstnance-řidiče taxislužby, a pokuta byla ukládána ve spojení se zjištěným jednáním zaměstnance - řidiče, v souvislosti s vydáváním dokladu o zaplacení jízdného, přičemž jediným důkazem byl protokol o kontrole dodržování cenových předpisů. Odkázal na četná ustanovení právních předpisů, namíтал i to, že § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě, který provozovateli ukládá zajistit, aby řidič při provozování taxislužby používal taxametr a vydal cestujícímu z tiskárny taxametru doklad o zaplacení jízdného, porušuje Listinu základních práv a svobod, Evropskou úmluvu o lidských právech a základních svobodách, dodatkový protokol. S odkazem na výše uvedené pak navrhoval zrušení napadaných rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze žalobu zamítl. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak ve vztahu k souzené věci zejména vyplynulo, že soud nepřisvědčil námitkám, že § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě porušuje Listinu základních práv a svobod, Úmluvu o lidských právech a základních svobodách včetně dodatkového protokolu k této Úmluvě, a odkázal souhrnně na usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 5. 1999, IV. ÚS 11/99, ze kterého dovodil, že povinnosti stanovené provozovateli taxislužby v § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě, jsou omezením, které připouští Listina základních práv a svobod. Stejně tak soud dovodil, že odpovědnost stěžovatele jakožto provozovatele taxislužby je podle zákona o silniční dopravě odpovědností objektivní, k čemuž dodal, že podstatná je skutečnost, že M. H., byl zaměstnancem stěžovatele a nevydal doklad o zaplacení jízdného z tiskárny taxametru, ale místo tohoto dokladu ručně vypsál stvrzenku, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 21 odst. 2, 3 zákona o silniční dopravě; řidič vozidla taxislužby není oprávněn vyhotovovat ručně psanou stvrzenku jako doklad o zaplacení jízdného. Městský soud v Praze se tak ztotožnil se závěry žalovaného v této otázce. Stejně tak městský soud neshledal, že by pro naplnění skutkové podstaty bylo třeba opakovaného porušování podmínek pro provozování taxislužby, jak uváděl v žalobě stěžovatel, neboť z dikce citovaného ustanovení zákona o silniční dopravě nelze podle soudu tento požadavek dovodit. Městský soud dále uvedl, že nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele o tom, že jediným důkazem byl protokol o kontrole dodržování cenových předpisů, neboť podkladem pro objasnění skutkového stavu byla stvrzenka (č. x), kterou vyhotovil řidič stěžovatele a na základě tohoto důkazu správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle zákona o silniční dopravě, přičemž podle soudu tato úvaha správního orgánu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Soud s odkazem na výše uvedené uzavřel, že nedošlo k porušení napadaných ustanovení správního řádu. Pro úplnost soud uvedl, že v dopise ze dne 22. 7. 2002 stěžovatel sám mj. uvedl, že řidiče opakovaně upozorňuje na nutnost vydávání stvrzenek pouze z taxametru, řádně vyplněných, ale že z jeho strany není prakticky možné toto zajistit. Stejně tak soud nepřisvědčil stěžovateli ani v žádné další námitce, odkázal na závěry žalovaného správního orgánu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel obsáhlou a kasační stížnost, v níž se dovolává důvodů, vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti nejprve zrekapituloval rozhodnutí městského soudu, k čemuž uvedl, že se jednalo o *tétický* soud a o *arbitrární* rozhodování soudu. Dále uvedl, že soud pominul, že skutkovou podstatu předmětného správního deliktu nemůže naplnit řidič taxislužby, ale toliko její provozovatel; dále ve spojení s objektivní stránkou deliktu poukázal na to, že požadovaným jednáním provozovatele podle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě je zajištění určité činnosti řidiče a nikoliv splnění povinnosti řidičem, a uvedl, že městský soud nezjišťoval příčinnou

souvislost výsledku jednání řidiče z hlediska deliktu, přičítaného provozovateli. Z toho dovozuje, že se městský soud nevypořádal s celým obsahem žaloby.

Stejně tak uvedl, že prováděcí předpis, vydaný v návaznosti na § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, který měl stanovit pouze náležitosti stvrzenky, jako výstupu z tiskárny taxametru, tím, že ukládá cokoliv ručně na vytištěnou stvrzenku doplňovat, stanoví povinnosti, které nevyplývají ze zmocňujícího ustanovení; soud i správní orgán tak nepřípustně rozšířily podmínky trestnosti stanovené zákonem o silniční dopravě. S odkazem na výše uvedené pak v kasační stížnosti dovedl, že stěžovateli nebylo prokázáno spáchání správního deliktu a došlo tak k porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 59 odst. 1 správního řádu, resp. § 75 odst. 1 s. ř. s a § 35 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě. Dále stěžovatel namítal nedostatky při posouzení objektu deliktu, kdy uváděl, že soud se nevypořádal s námitkou stran státní usurpace vlastnických práv provozovatelů taxislužby a věc řešil odkazem na nerelevantní judikaturu Ústavního soudu; odkázal na čl. 11, 26 odst. 2 listiny základních práv a svobod a § 5 a násl. obchodního zákoníku. Dovožoval přesah působnosti zákona a porušení vlastnického práva. S odkazem na uvedené pak uzavřel, že městský soud popřel svou ústavní úlohu ochrany základních práv a svobod, nepřípustně rozšířil podmínky trestnosti stěžovatele jako speciálního subjektu na jednání zaměstnance a porušil jeho vlastnické právo.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména vyslovil nesouhlas se závěry stěžovatele. Zejména uvedl, že subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek a nikoliv její zaměstnanci, a doplnil, že pro naplnění skutkové podstaty deliktu není třeba opětovného porušení zákona. V dalším pak žalovaný vyložil smysl čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a uvedl, že stěžovatelem uváděná argumentace vede toliko k odvedení pozornosti od protiprávního jednání prokázaného správními orgány.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Takové nedostatky či vady Nejvyšší správní soud v posuzované věci nezjistil.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 o silniční dopravě je *dopravcem právnícká nebo fyzická osoba, která provozuje silniční dopravu podle tohoto zákona. Tuzemský dopravce je fyzická osoba s trvalým pobytem nebo právnícká osoba se sídlem v České republice, která provozuje dopravu silničními motorovými vozidly, kterým byla přidělena státní poznávací značka Českou republikou. Zahraniční dopravce je fyzická osoba s trvalým pobytem nebo právnícká osoba se sídlem mimo území České republiky, která provozuje dopravu silničními motorovými vozidly, kterým byla přidělena státní poznávací značka cizím státem.*

Ustanovení § 35 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě stanoví, že: *dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy a spojů při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 75 000 Kč dopravci, který nedodrží podmínky pro provozování taxislužby stanovené tímto zákonem.*

Ustanovení § 21 zákona o silniční dopravě vymezuje povinnosti, které musí být dodržovány při provozování taxislužby. Ve vztahu k souzené věci je třeba zmínit zejména odst. 1 až 3 označeného ustanovení:

(1) Provozovatel taxislužby je oprávněn provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je pro tyto účely evidováno dopravním úřadem. Podrobnosti k náležitostem evidence vozidel taxislužby stanoví prováděcí právní předpis.

(2) Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby vozidlo taxislužby bylo při výkonu taxislužby, kterým se rozumí nabízení nebo vykonávání přepravních služeb, označeno střešní svítilnou s nápisem "TAXI" a vybaveno úředně ověřeným a zaplombovaným taxametrem, jehož nedílnou součástí je tiskárna a paměťová jednotka schopná uchovávat denní a měsíční zaznamenané hodnoty o provozu vozidla alespoň po dobu pěti let ode dne jejich záznamu. Podrobnosti o náležitostech svítilny a způsobu jejího používání stanoví prováděcí právní předpis. Vozidlo, které je opatřeno střešní svítilnou s nápisem "TAXI" není přípustné využívat k provozování jiného druhu silniční dopravy bez zakrytí této střešní svítilny.

(3) Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odstavci 2 a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného porýžený jako výstup z tiskárny taxametru. Podrobnosti o užití taxametru, náležitostech "Uživatelské a evidenční knihy taxametru", která musí být při výkonu

taxislužby ve vozidle, a náležitostech dokladu o výši jízdného stanoví prováděcí právní předpis. Doklad o zaplacení jízdného, jakož i denní hodnoty o provozu vozidla zaznamenané na paměťové jednotce jsou jiným dokladem sloužícím k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jeho kontrole podle zvláštního právního předpisu .

Prováděcím právním předpisem je přitom vyhláška č. 487/2000 Sb., která v odst. 1 a 2 § 15 stanoví, že *provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič ihned po ukončení přepravy přeplnul taxametr z provozní polohy "OBSAZENO" do provozní polohy "JÍZDNÉ". Výše úhrady za poskytnutou přepravní službu se stanoví výhradně z údajů odečtených po ukončení jízdy ze zobrazovače taxametru na základě sjednané ceny za přepravu. Provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič bez vyzvání vydal cestujícímu doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametru ručně doplněný o další údaje stanovené tímto předpisem. Taxametr musí být nastaven na okamžitý automatický tisk dokladu o zaplacení jízdného při přepnutí do provozní polohy "JÍZDNÉ". Doklad o zaplacení jízdného v taxislužbě musí obsahovat a) číslo dokladu, b) obchodní jméno, místo trvalého pobytu provozovatele taxislužby u fyzické osoby nebo sídlo u právnické osoby, c) evidenční číslo vozidla taxislužby, d) datum jízdy, e) státní poznávací značku, f) výchozí a cílové místo přepravy, g) čas odjezdu a příjezdu, h) všechny dílčí položky, z nichž je výsledná sazba složena, i) cenu včetně daně z přidané hodnoty, a požádá-li o to cestující, údaje potřebné k odečtení daně, j) údaje o úhradě jiných nákladů souvisejících s vyžádanou přepravou, k) jméno, příjmení a podpis řidiče.*

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil obdobné skutečnosti, z nichž vycházel Městský soud v Praze, a to, že dne 7. 6. 2002 byla kontrolními pracovníky Magistrátu hlavního města Prahy, odboru daní, poplatků a cen, provedena kontrolní jízda vozidlem značky Peugeot 306, SPZ xx od hotelu D. v P. 6 do ul. xxx v P. 1, při které bylo zjištěno (protokol ze dne 7. 6. 2002, č. 304/2002), že došlo k předražení přepravy. Z citovaného protokolu dále vyplývá, že po ukončení jízdy řidič nevydal stvrzenku z taxametru, ale ručně vypsál stvrzenku č. x, kterou označil názvem provozovatele taxislužby, adresou, identifikačním číslem datem přepravy, výchozím místem přepravy s doplněním „po Praze“ a celkovou částku 225 Kč, přičemž sazba za přepravu nebyla vyplněna. Stejně tak ze spisu vyplynulo, že označené vozidlo bylo vedeno jako vozidlo taxislužby provozované stěžovatelem. Dále pak ze spisu vyplynulo, že stěžovatel v podání ze dne 22. 7. 2002, nazvaném vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení, a v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 30. 7. 2002, č. j. MHMP-77030/2002/DOP-03/R-Mo, doznal, že delikt byl spáchán jeho zaměstnancem.

Z takto zjištěného skutkového stavu věci vycházel správní orgán, jakož i městský soud, přičemž oba tyto orgány dovodily, že stěžovatel jako provozovatel taxislužby prokazatelně porušil shora označená ustanovení zákona. Zákonná úprava staví na tom, že jak povinnosti podle § 21 odst. 2 a 3, tak sankce podle § 35 zákona o silniční dopravě spojuje výslovně s provozovatelem taxislužby, resp. s dopravcem, který takovým provozovatelem je. Tomu koresponduje i zákonné zohlednění stěžovatelem rozporované objektivní stránky a objektu deliktu, jako dalších znaků skutkové podstaty, včetně koncipování dané odpovědnosti bez ohledu na zavinění. S těmito závěry souhlasí i Nejvyšší správní soud a odkazuje na ně. Pro podporu tohoto závěru odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou dosavadní judikaturu, např. na rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44, ze kterého vyplývá, že *není-li cestujícímu vydán doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametru, doplněný o údaje uvedené v § 15 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě jedná se o správní delikt*

(následkem je porušení zájmu na transparentní kontrole služeb) přičitatelný *provozovateli taxislužby*.

Za této situace tak námitky, že stěžovateli nebylo prokázáno spáchání správního deliktu, nemohou obstát. Podpůrně je třeba odkázat i na skutečnost, že stěžovatel toto protiprávní jednání doznal. Za delikt je odpovědný provozovatel taxislužby, i přesto že delikt vyplývá z jednání jeho zaměstnance. Je tak třeba uzavřít, že obrana stěžovatele spočívající v tom, že zpochybnění výsledku řízení tím, že deliktu se dopustil jeho zaměstnanec, za daného stavu platné právní úpravy nezbavují stěžovatele odpovědnosti. V případě stěžovatele byly naplněny zákonné předpoklady pro nastoupení odpovědnosti za předmětný správní delikt a tedy i pro uložení příslušné pokuty, a Městský soud v Praze, i žalovaný správní orgán, tak postupovaly zcela v souladu se zákonnou úpravou.

Nejvyšší správní soud neshledal ani důvodnost námitky stěžovatele o tom, že prováděcí předpis stanoví povinnosti, které nevyplývají ze zmocňujícího ustanovení a soud či správní orgán tak nepřipustně rozšířily podmínky trestnosti stanovené zákonem o silniční dopravě, neboť dle názoru Nejvyššího správního soudu prováděcí předpis vychází z dikce zmocňovacího zákona, a soud či správní orgán jeho řádnou aplikaci nemohly rozšířit podmínky trestnosti stanovené zákonem o silniční dopravě. Nedošlo tak k namítanému přesahu působnosti zákona, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti.

K otázce porušení vlastnického práva, resp. porušení čl. 11, čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 5 a násl. obchodního zákoníku a navazujícím námitkám stěžovatele je třeba uvést, že zákonná regulace taxislužby dle názoru Nejvyššího správního soudu respektuje zásady zakotvené v Listině základních práv a svobod či Ústavě, přičemž k její případné neústavnosti se může vyjádřit toliko Ústavní soud, který tak již v označeném usnesení učinil. S označeným usnesením Ústavního soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a odkazuje na ně. Nejvyšší správní soud doplňuje, že byť není primárně předurčen ke kontrole ústavnosti, neshledal, že by městský soud popřel svou úlohu ochrany základních práv a svobod a nepřipustně rozšířil podmínky trestnosti stěžovatele jako speciálního subjektu, jak tvrdil v kasační stížnosti stěžovatel, či porušil jeho vlastnické právo.

Konečně ani závěrům stěžovatele o tom, že soud se námitkami stěžovatele dostatečně nezabýval, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Výslovně je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud neshledal, že by se soud se nevypořádal s námitkou stran státní usurpace vlastnických práv provozovatelů taxislužby a věc řešil odkazem na judikaturu Ústavního soudu nedopadající na danou věc, neboť i podle Nejvyššího správního soudu tento judikát, byť neřeší úplně identickou situaci, na danou věc dopadá, a bylo možné a vhodné jej argumentačně podpůrně využít.

Nejvyšší správní soud stejně tak neshledal namítané porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 59 odst. 1 správního řádu či § 35 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě. Žalovaný správní orgán postupoval v souladu s těmito ustanoveními, řádně zjistil skutkový stav, odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu a pokuta byla uložena při naplnění skutkové podstaty správního deliktu, vymezené

v § 35 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě. Postupem Městského soudu v Praze nedošlo podle názoru Nejvyššího správního soudu ani k porušení § 75 odst. 1 s. ř. s., městský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ostatně stěžovatel ani konkrétně nijak neuváděl, v čem by mělo porušení označených ustanovení jmenovitě spočívat. Nejvyšší správní soud současně uvádí, že kasační stížnost byla do značné míry nepřehledná a neuspořádaná, působila do značné míry účelově, a z námitek tak, jak byly koncipovány, bylo těžko dovoditelné, co jimi stěžovatel *lege artis* sleduje. I přesto se Nejvyšší správní soud všemi námitkami stěžovatele pečlivě zabýval, avšak nehledal jejich opodstatnění.

Závěrem pak Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal, že by v posuzované věci došlo k namítanému tzv. *tétickému* soudu či *arbitrárnímu* rozhodování, ostatně takové závěry se spíše souvisí s fenomenologickým pojetím rozhodování o kasační stížnosti, než s jeho právním pojetím. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí městského soudu řádně zdůvodněno, již výše bylo poznamenáno, že vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jeho řádného právního zhodnocení, a lze uzavřít, že ze strany městského soudu, ani žalovaného správního orgánu, nedošlo k porušení zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu